

»O, ta ostudna, hinavska moralna strogost, ki je zmotila vaše možgane, o, ta nesrečni starec, ki mi stoji na poti!« je momljal Ervin med zobmi in jo divje, a poželjivo pogledal. »Ko bi njega, ko bi tega soproga ne bilo, bi se mi vdala, vem, da bi se, ker bi se mi morala vdati. Niste prva, niti bodele zadnja, katero sem premagal.«

Feodora je zbežala; čula je njegovo grožnjo, a ni razumela njegovih besed. Zdelo se ji je, da čuje v daljavi glasove. O, da bi bilo res! Saj je vedela, da bi samo prihod tretje osebe preplašil drznega pohotneža.

Nje uho je ni varalo. Govorjenje se je vedno bolj približevalo; naposled je zagledala med drevjem več oseb. Spoznala je prišlece; in utolažena je vzdahnila. Sidonija s svojo družbo ji je prišla nasproti; a Ervin je bil izginil.

(Dalje prihodnjič.)

Pomladni spomin.

I.

Kedar v duhtečem krasi
Zrem bezeg in jasmin,
Minoli lepi časi
Mi hodijo v spomin.

Krog naju vse je klilo
In grmič vsak je cvel,
Ko tebe, dete milo,
Sem srečen jaz objel.

Vsahnilo pa je cvetje,
Povenil mični kras,
Minilo mladoletje,
Minil presrečni čas!

In kadar v cvetnem krasi
Zrem bezeg in jasmin,
Mi ti prelepi časi
Spet hodijo v spomin.

2.

Polje cvetno, gaj zeleni,
Zvonko petje, Vesne kras:
Prišel čas je zaželeni,
Rožic in ljubavi čas.

Mično vabi v svoje krilo
Nas narave mlade klic. —
Daj mi roko, dete milo,
In z menoj veselih lic!

Radost glasna se razlega,
Klije vse, in vse cveti:
K srcu glas ti ta ne sega,
Kaj povešáš mi oči? —

Zima morda zamorila
Rahli ti srca je cvet;
V bujni kras pa ga vzbudila
Vigred bo brsteča spet!

Srečen bom, če ti boš srečna,
Vrskalo mi bo srcé,
Ki jo vnema ljubav večna,
Ki gori mi le za te! —

Ž. L. Mozirski.

